

[Anne Grete Holmsgård]

vist ikke brugt, men ude i kommunerne og i de enkelte institutioner. Betyder det, som jeg har tolket det, bare, at man vil lægge flere ting ud til den enkelte institution inden for de nuværende rammer eller ud til den enkelte kommunalbestyrelse, eller betyder det, at man vil spørge de ældre: hvad er det for nogle foranstaltninger for ældre, I mener det er rimeligt at man etablerer? Og hvordan vil man spørge dem? Vil man spørge børnene og forældrene, hvad det er for nogle institutioner, de ønsker, hvad det er for et indhold i institutionerne, de ønsker, hvad enten det er daginstitutioner, skoler eller hvad vi nu snakker om?

Er det de ting, man vil gøre, eller hvad er det, man vil gøre? Hvis det ikke er sådan nogle ting, man vil gøre, så passer det jo ikke, når finansministeren står heroppe og bedyrer, at dette ikke bare er en pænere klæbemærkat på den politik med nedskæringer, regeringen i øvrigt har ført det sidste år. Jeg synes ikke, at det virkede særlig overbevisende, og de ting, der er blevet sagt heroppefra, har ikke fået mig til at tro mere på det.

Derfor vil jeg gerne have en konkret uddybning af, hvad det egentlig er for nogle områder, man har tænkt på. Man må jo have gjort sig nogle meget konkrete overvejelser, som man bare ikke har taget med i redegørelsen, der er meget uigennemskuelig for os, der kun sidder med redegørelsen og skal tage stilling ud fra den.

Finansministeren (Christophersen):

Jeg skal gerne med det samme tilstå, at der var nogle spørgsmål, jeg ikke fik svaret på. Det var, fordi den røde lampe lyste. Det var ikke af uvilje over for spørgerne, men det var en vis nervøsitet hos mig for, at formanden på et eller andet tidspunkt ville gribe ind og afbryde et i øvrigt tankevækkende indlæg fra min side.

Hr. Ivar Nørgaard har ret i, at vi selvfølgelig på det kommunale område har brug for at komme helt ned i de konkrete ting. Det er regeringen og de kommunale organisationer enige om at vi skal. Det er klart, at på de regelmæssige møder, der er i kommunekontaktudvalget, hvor regeringen og de kommunale organisationer mødes, må vi nøje drøfte det igennem, eksempelvis hvad der er af problemer knyttet til en afvikling af de nuvæ-

rende procentvise refusioner og overgang til bloktilskud. Det er ikke nogen let sag, det ved vi alle sammen, for det er spørgsmålet om, hvorvidt de nuværende objektive kriterier er tilstrækkelige og giver en tilstrækkelig dækkende beskrivelse af det objektive behov, eller om man skal lave om på det, eller om man skal have 2 forskellige former for bloktilskudssystem. Det må vi vende tilbage til. Regeringen vil drøfte det med de kommunale organisationer – det blev i øvrigt annonceret i åbningstalen og i regeringens lovprogram – og så kommer regeringen til folketinget med et konkret lovforslag om det, men de overvejelser er langtfra afsluttet.

Der er også en række andre ting, hvor vi på det kommunale område meget gerne ser et samarbejde mellem staten og kommunerne. Der er nogle steder, hvor man kan sige, at det er nødvendigt, at staten og kommunerne er enige om forandringer. Det gælder f.eks. på løn- og ansættelsesområdet. Vi kan ikke, så vidt jeg kan se, ændre løn- og ansættelsesvilkårene inden for det statslige område, uden at det har nogle konsekvenser for det kommunale område. Regeringen har tilkendegivet over for amter og kommuner, at vi naturligvis må følges ad i forsøgene på at formulere ønsker til de offentligt ansattes organisationer, dér hvor det er forhandlings- og aftalestof.

Så er der endelig nogle områder, hvor amter og kommuner i og for sig kan gøre, som de vil, og hvor staten ikke har nogen mulighed for at påvirke deres dispositioner. Vi kan nævne et område som amters og kommuners investeringer i ny teknologi. Dér kan de i og for sig træffe den beslutning, de vil, det kan hver enkelt kommune gøre, men det er mit stærke indtryk, at også her vil de kommunale organisationer meget gerne have et samarbejde med regeringen.

Hr. Ivar Nørgaard siger, at der jo kan opstå et problem med de meget stramme rammer, og så nævnes eksemplet med de evnesvage: hvad hvis der bliver færre af dem? Er vi dermed afskåret fra at bruge de overskydende bevillinger til at hæve kvaliteten? Nej, det er vi ikke, men det er meget vigtigt, mener jeg, at vi, såfremt der skal ske en kvalitetsforbedring, træffer en politisk beslutning om, at det vil vi. Et af vore problemer i mange år har jo været, at kvalitetsforbedringer er kommet, uden at man egentlig har besluttet,